Пралетарыі ўсіх краін, яднайцеся!

Беларускі ўніверсітэт

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, МЯСЦКОМА, КАМІТЭТА ЛКСМБ І ПРАФКОМА БЕЛАРУСКАГА ДЗЯРЖАЎНАГА УНІВЕРСІТЭТА імя У. І. ЛЕНІНА

№ 2 (550) Субота, 18 студзеня 1964 г. Цана 1 кап. Год выдання XVII-ы

На здымку: Тамара Іванаўна Анісімава вядзе ўрок. Адказвае Мануэль Кінтана.

Ідуць экзамены

Пачатак нядрэнны

Хто сказаў, што лічба трынаццаць нешчаслівая? Для першакурснікаў біяфака 13 студзеня запомніцца надоўга. Яшчэ б, першы экзамен у першай экзаменацыйнай сесіі, у студэнцкім жыцці. Яшчэ задоўга да сесіі ішлі размовы: што і як? Хоць здавалі экзамены і раней — у школе, пры паступленні ва універсітэт — пра першую экзаменацыйную сесію хацелася ведаць больш. Падрыхтоўка да яе пачалася, бадай што, з першага дня заняткаў. Гэта адчувалася ўжо ў час залікаў.

Тыя, хто рэгулярна і добрасумленна наведваў лекцыі і практычныя заняткі, паспяхова і своечасова здалі залікі. Таму і падрыхтоўка да экзаменаў была для іх толькі паўтарэннем пройдзенага матэрыялу.

Ёсць на біяфаку звычайны хлопец Ілья Валк. Яго можна было бачыць на кожнай лекцыі, на кожным семінарскім занятку. Заўсёды да яго можна было звярнуцца з просьбай растлумачыць незразумелае пытанне. Таму ніхто не здзіўляўся, калі даведаўся, што Ілья датэрмінова, адразу пасля залікаў здаў на «выдатна» хімію.

І вось 13 студзеня. Для Валка гэта ўжо другі і апошні экзамен у першай сесіі. Спакойна і ўпэўнена адказвае ён на пытанні, зададзеныя выкладчыкам. У выніку ў залікоўцы з'яўляецца другая «пяцёрка». Маладзец, Ілья! У цябе цяпер заслужаны адпачынак.

Выдатна адказвалі ў гэты дзень А. Васкабоеў, М. Карака, усе в'етнамскія студэнты, якія навучаюцца на нашым курсе. Толькі два чалавекі атрымалі здавальняючыя адзнакі. Не падвялі свой факультэт і дзяўчаты з чацвёртай групы. Адна за адной выходзілі яны з аўдыторыі, радасна ўсміхаючыся. Яшчэ б, у залікоўках у іх з'яўляюцца толькі добрыя і выдатныя адзнакі!

Так, пачатак сесіі ў першакурснікаў нядрэнны.

Ж. ЛЯХАВА.

Бадай, не сустрэнеш цяпер ва універсітэце чалавека без кніг, сшыткаў у руках. Ідзе сесія, і кожная мінута на ўліку. У аўдыторыях, чытальных залах, кабінетах ідзе падрыхтоўка да экзаменаў. Вось і гэта група студэнтаў «акупіравала» адну з аўдыторый «фізічнага» паверху і нават аб'ектыў фотаапарата не ў сілах адарваць іх ад кнігі.

Фота Я. КАРПІНЧЫКА.

Тамара Іванаўна Анісімава — адна з лепшых выкладчыц рускай мовы на падрыхтоўчым факультэце. Тут яна працуе з першых дзён заснавання яго. Выпускнікі Тамары Іванаўны вучацца ў розных гарадах краіны. Студэнты пішуць ёй цёплыя, шчырыя лісты, дзякуюць за высокія веды, якія яна дала ім.

«...Мы ўсе вельмі рады, што Вы нас навучылі амаль свабодна размаўляць па-руску,— піша студэнт Бранскага сельскагаспадарчага тэхнікума Карыдад Агіляр Мендэс. — Мы добра падрыхтаваны да вучобы, ведаем рускую мову лепш за другіх студэнтаў-іншаземцаў нашага тэхнікума».

На «выдатна» і «добра» здаюць экзамены Мануэль Кінтана, Мануэль дэ ла Гуардзія Фернандэс і Эдуарда Фрамета Міланес — студэнты Беларускай сельскагаспадарчай акадэміі, Уілсан Сота Марцінес — студэнт Нова-Кахоўскага сельскагаспадарчага тэхнікума і іншыя.

23 студзеня пачынаецца сесія на падрыхтоўчым факультэце. Студэнты Тамары Іванаўны, несумненна, паспяхова здадуць залікі і экзамены. Сярод лепшых студэнтаў факультэта, якія добра падрыхтаваліся да сесіі, — Агусцін Маліна і Мануэль да Армас, што займаюцца ў групе Тамары Іванаўны.

М. С. МЯЦЕЛЬСКІ,
метадыст падрыхтоўчага факультэта.

Так, экзамены экзаменамі, а балельшчыкі праходзяць выпрабаванне на вернасць футболу. Кожны панядзелак ля універсітэцкага кіёска выстрайваецца доўгая чарга за «Футболам». Тут ужо не да экзаменаў.

Фота Я. КАРПІНЧЫКА.

Да чаго прыводзіць штурмаўшчына

Ідзе экзамен па геалогіі ў вячэрнікаў першага курса першай групы геафака. Ля аўдыторыі, як і заўсёды ў такіх выпадках, тоўпяцца студэнты. Адчыняюцца дзверы.

— Выдатна!—усміхаецца С. Сяргіевіч.

Гэта была першая «пяцёрка». Такой жа ацэнкі заслужылі адказы С. Скорык, Б. Паглазава.

Але было і іншае. Адказам на ўсеагульнае «Ну, як?» было маўчанне ды сумны выгляд. Правал... У чым справа? Адкуль узяўся ён?

Студэнтка Каўзусь, здавалася б, падрыхтавалася добра. Але засвоіць тое, што трэба было вучыць на працягу семестра, за шэсць перадэкзаменацыйных дзён аказалася не так проста. З яе слоў, на экзамене «усё ў галаве пераблыталася». І як вынік штурмаўшчыны — правал. Былі і іншыя студэнты, што прыйшлі на экзамен з такой жа блытанінай у галаве.

Няма сумнення, вячэрнікам займацца вельмі цяжка. Але пры жаданні яны могуць займацца паспяхова. Адной з неабходных умоў, акрамя жадання, з'яўляецца падрабязнае канспектаванне лекцый, бо сказанае выкладчыкам у час лекцыі з'яўляецца асновай пройдзенай тэмы, на якой будуюцца астатнія веды. Калі студэнт будзе добра ведаць тое, што гаварылася на лекцыі, яму лёгка будзе ліквідаваць хібы ў ведах пры падрыхтоўцы да экзамена.

Вынікі ж штурмаўшчыны заўсёды адмоўныя. Гэта яшчэ раз пацвердзіў экзамен па геалогіі.

С. ЗУБОВІЧ,
студэнт 1 курса вячэрняга аддзялення геафака.

Пралікі, недахопы. Чаму?

Я НЕ БАЧЫЎ, як сяброўкі віншавалі Лілю Сілкіну пасля экзамена па гісторыі філасофіі, але аднакурснікі, што сядзелі ў аўдыторыі і рыхтаваліся да адказу, праводзілі яе раднаснымі ўсмешкамі. І, бачна, кожны падумаў: «Вось і мне б так адказаць».

Так, гэта быў самы лепшы адказ на працягу пяці дзён, калі філолагі-выпускнікі здавалі экзамены па гісторыі філасофіі. Яркая і вобразная мова, строгая паслядоўнасць, глыбокае веданне матэрыяла — вось што вызначала яе расказ. Трэба адзначыць, што пытанні, на якія адказвала Ліля, былі не з лёгкіх — «Прыродазнаўча-навуковыя і філасофскія погляды Леанарда да Вінчы» і «Рэакцыйная сутнасць неапазітывізму і семантычнага ідэалізму». І, дарэчы, менавіта па гэтаму білету ў папярэднія дні іншыя студэнты адказвалі слаба.

А ўвогуле, «цяжкія пытанні», «лёгкія пытанні» - паняцці адносныя, і гэта было паспяхова даказана адказамі Г. Канюшэўскай, Н. Паўлюкоўскага (аддзяленне беларускай мовы і літаратуры), А. Грынкевіча, В. Анцыферава (аддзяленне журналістыкі), аднакурснікаў Л. Сілкінай з аддзялення рускай мовы і літаратуры Я. Мяцельскім, Г. Скрыпавай і іншымі студэнтамі, якія атрымалі выдатныя ацэнкі. І «лёгкія», і «цяжкія» пытанні не былі для іх нечаканасцю, як гавораць філосафы, — tabula rasa. Уся справа ў тым, што яны імкнуліся чэрпаць веды і на лекцыях, і на семінарах па філасофіі, палітычнай эканоміі, карацей, на працягу раду гадоў рыхтаваліся да гэтага экзамена, на працягу ўсёй вучобы пашыралі свой кругагляд па філасофскіх дысцыплінах.

Ужо па кароткіх адказах можна было меркаваць, што многія студэнты за пяць гадоў вучобы ў БДУ выраслі ў рознабакова развітых, добра падрыхтаваных спецыялістаў. Яны ўмеюць творча выкарыстоўваць свае веды, пераканаўча даказваць сваю праваты. Так, так, я не памыліўся — «пераканаўча даказваць сваю праваты». Экзаменатар, дацэнт Альберт Афанасьевіч Бірала часта прапаноўвае студэнтам абаснаваць, даказаць тое ці іншае палажэнне, той ці іншы вывад. Вышэйшую адзнаку заўсёды атрымоўваў адказ не зубрылы, а чалавека, які думае творча.

Аднак экзамен па гісторыі філасофіі паказаў і іншае. Некаторыя студэнты павярхоўна вывучаюць першакрыніцы. Скажам на ўсіх аддзяленнях філалагічнага факультэта па рабоце У. І. Леніна «Матэрыялізм і эмпірыёкрытыцызм» чыталіся лекцыі, праводзіліся семінарскія заняткі. Карацей, была дадзена поўная магчымасць добра засвоіць асноўныя палажэнні і вывады гэтага ленінскага твору. Засвоіць трывала і назаўсёды.

Але вось пачынае адказваць В. Мархель — студэнт аддзялення беларускай мовы і літаратуры. У яго канкрэтнае пытанне — «Філасофскае абагульненне У. І. Леніным дасягненняў прыродазнаўства ў рабоце «Матэрыялізм і эмпірыёкрытыцызм». Мархель гаворыць аб усім, толькі не па дадзенаму пытанню. Дарэмна выкладчык імкнуўся накіраваць яго думку па правільнаму шляху. Дарэмна — таму, што Мархель ніякага ўяўлення не мае аб дасягненнях прыродазнаўства канца XIX—пачатку XX стагоддзяў. На жаль, ён не адзін апынуўся ў «сям'і верхаглядаў». Няма канкрэтных ведаў па многіх важных філасофскіх праблемах у заўтрашніх журналістаў М. Калошкі, В. Скірды, А. Кукевіча, студэнтаў аддзяленняў беларускай і рускай мовы і літаратуры Г. Тумаса, Г. Міцкевіча, Л. Скалубовіч, Е. Ражковай, А. Акалот і іншых. На пытанне «Якія разнастайнасці дамарксавага матэрыялізму Вы ведаеце?» В. Пінчук здолеў адказаць: «Ідэалістычны матэрыялізм» (?!).

Э. Маляўка з цяжкасцю пералічыў творы Леніна 1918—1922 гадоў, а сутнасці многіх з іх проста не ведае. Выявілася, што А. Белавус слаба ведае Праграму партыі, не ўяўляе канкрэтныя шляхі выхавання камуністычнай свядомасці. А быць жа педагогам і не ведаць гэтага нельга!..

Пралікі, недахопы...

Яны, на жаль, яшчэ ёсць у ведах студэнтаў, у падрыхтоўцы іх да экзаменаў. Дастаткова прывесці такія лічбы. З 44 студэнтаў аддзялення беларускай мовы і літаратуры, якія здавалі экзамен па гісторыі філасофіі, 25 атрымалі «тройкі» і толькі тры адказы былі ацэнены «пяцёркай». Шмат «троек» і ў журналістаў. Куды лепей здалі экзамены выпускнікі аддзялення рускай мовы і літаратуры. А ў цэлым вынікі экзамена неўцяшальныя.

Хто вінаваты? У першую чаргу самі студэнты. Мы ўжо прыводзілі прыклады павярхоўнага вывучэння першакрыніц. Іх можна дадаць, бо асобныя выпускнікі мелі цяжкасці ў характарыстыцы твораў Бялінскага, Герцэна, Дабралюбава. Дзіўна, але факт.

Сваю адмоўную ролю адыгралі і пропускі лекцый і семінарскіх заняткаў. Некаторыя прагульшчыкі вымушаны былі прызнаць гэта на экзамене. «На лекцыі не быў, а сам не змог разабрацца», — так гаварылі Г. Кажамякін, Р. Новікава, А. Дудзіч, Л. Брынкевіч і іншыя.

Студэнты-філолагі кажуць цяпер, што часу на падрыхтоўку да экзамена было мала. Мала, як бачна, для тых, хто разлічваў менавіта на гэтыя некалькі дзён. Мала і для тых, хто замест чытання неабходнай літаратуры заняўся састаўленнем шпаргалак. Знайшліся і такія.

Экзамен адбыўся. Але кропку ставіць рана, нават нягледзячы на тое, што здавалі яго пяцікурснікі. Партыйнай, камсамольскай, прафсаюзнай арганізацыям факультэта неабходна сур'ёзна падумаць аб узмацненні выхаваўчай работы ў групах. Неабходна аб'явіць вайну раўнадушшу. На самой справе, калі б група сурова патрабавала з А. Белавуса, скажам, то ён не прыйшоў бы да пятага курса такім верхаглядам. Іншым патрэбна была дапамога, а яе своечасова не аказалі. Цяпер разводзім рукамі: «Слабенькі спецыяліст, чалавек без творчага агеньчыка». А гэты агеньчык запальваюць якраз глыбокія і ўсебаковыя веды, ідэйная перакананасць і камуністычная свядомасць.

М. ІВАНОЎ.

Працягваем дыскусію аб вячэрнім навучанні

Мае прапановы

Мне хочацца выказаць некаторыя думкі аб вячэрнім навучанні.

Па-першае, аб пачатку заняткаў. Як бачна, большасць вячэрнікаў заканчвае работу ў 17 гадзін. Адной гадзіны (з 17 да 18), напрыклад, мне недастаткова для таго, каб, працуючы на вуліцы Астроўскай, прыехаць дамоў на Грушаўскі пасёлак, пераапрануцца, павячэраць і паспець на заняткі ва універсітэт. І гэта так, бачна, у большасці вячэрнікаў. Побач жа з універсітэтам жыве і працуе мала хто. Трэба перапынак паміж заканчэннем працоўнага цыкла і пачаткам навучальнага павялічыць.

Пасля ж работы патрэбны і адпачынак арганізму. Прыход на вучобу адразу пасля работы не садзейнічае паспяховаму авалодванню ведамі.

Ёсць яшчэ цяжкасці. Вячэра ў сталовай, абед у сталовай — і атрымоўваецца, што вячэрнік здымаецца на шэсць гадоў з дамашняга сілкавання. А гэта, я ўпэўнены, пакуль што многіх не задавальняе. А потым — сям'я: чалавек ідзе з дому а 8 гадзіне раніцы, а вяртаецца ў 10 гадзін вечара. Такія ж цяжкасці і ў выкладчыкаў, якія чытаюць лекцыі як на дзённым, так і на вячэрнім аддзяленнях. На маю думку, заняткі на вячэрнім аддзяленні неабходна пачынаць з 19 гадзін.

Другое пытанне, якое я хацеў бы ўзняць, — гэта патрабаванне абавязковага канспектавання. Некаторыя выкладчыкі аж да непрыняцца залікаў патрабуюць абавязковага падрабязнага канспектавання лекцый і семінараў. Але ў вячэрнікаў часу для канспектавання дома проста няма. Праграма вячэрняга навучання вельмі ўшчыльнена. У такіх умовах абавязковае канспектаванне ставіць вячэрніка ў крытычнае становішча. Адзін з выкладчыкаў патрабуе ў нас падрабязнага канспектавання семінараў з пісьмовымі адказамі на ўсе пытанні. Але ж вывучыць — гэта адзін час, а заканспектаваць — у шмат разоў больш. А дзе возьме час вячэрнік? Напэўна ж, можна, не зніжаючы патрабаванняў на заліках і экзаменах, не патрабаваць абавязковага канспектавання. Кожны ж студэнт вядзе заўсёды канспект так, як гэта яму лепш дапамагае засвоіць матэрыял.

Адмоўна адбіваецца на нашай падрыхтоўцы тое, што ў вячэрнікаў няма вытворчай практыкі.

Я хацеў бы ўзняць яшчэ адно праблемнае пытанне. У праграме КПСС запланавана, што працоўныя краіны будуць паступова пераходзіць на 6-гадзінны працоўны дзень. Вельмі хацелася б, каб аднымі з першых перайшлі тыя, хто займаецца на вячэрніх факультэтах. Магчыма, знойдзецца нейкае рашэнне гэтага пытання: або пры 6-гадзінным дні выконваць вытворчыя нормы 7-гадзіннага, або больш зацікавіць прадпрыемствы ў росце сваіх кадраў тэхнікаў да інжынераў і ўстанаўленні ім 6-гадзіннага дня з абавязковай работай на сваім прадпрыемстве пасля заканчэння вну ўжо ў якасці высокакваліфікаванага спецыяліста, або нават дазволіць працаваць шэсць гадзін з атрыманнем адпаведна меншай аплаты. Можа знайсціся і іншае выйсце з гэтага становішча. Але пакуль што вячэрнікам вельмі цяжка.

А. НЕСЦЯРОВІЧ,
вячэрнік філалагічнага факультэта.

Наладзіць забеспячэнне літаратурай

Сярод іншых цяжкасцей у вячэрнікаў ёсць і такія, якіх можна было б лёгка пазбегнуць. Я маю на ўвазе забеспячэнне літаратурай. Атрымаць падручнікі — для нас праблема, а рыхтавацца да экзаменаў, семінараў і нават да штодзённых заняткаў у чытальнай зале ў нас застаецца вельмі мала часу. А гэты каштоўны час прыходзіцца яшчэ губляць у чарзе за атрыманнем неабходных падручнікаў. У вольныя ж для нас выхадныя дні на працягу семестра ні бібліятэка, ні чытальныя залы не працуюць.

Ці не час для вячэрнікаў зрабіць спецыялізаваныя кніжныя фонды, як гэта зроблена для студэнтаў стацыянара і завочнага аддзялення?

М. ТУРКО,
студэнтка-вячэрніца.

ЧАКАЕМ ВАС НА ЧЭРВЕНЬШЧЫНЕ

Штогод дзесяткі выпускнікоў універсітэта едуць працаваць у Чэрвеньскі раён. Яны і добра працуюць як педагогі, і актыўна ўдзельнічаюць у грамадскім жыцці.

Высока трымае марку навучэнца БДУ імя У. І. Леніна выпускнік філалагічнага факультэта 1962 года Міхаіл Мяцельскі. Ён у Клінокскай сярэдняй школе выкладае рускую мову і літаратуру, нямецкую мову, вядзе заняткі ў вячэрняй школе сельскай моладзі. Адначасова ён дапамагае праўленню калгаса імя Леніна ў выхаванні сельскай моладзі. Міхаіл Мяцельскі з'яўляецца членам лектарскай групы, выпускае сатырычную сценгазету.

Ала Мурашка ў 1962 годзе скончыла хімічны факультэт. Цяпер яна — настаўніца Раваніцкай сярэдняй школы. Са сваімі абавязкамі Ала спраўляецца паспяхова. Яна праявіла сябе таксама як добрая актывістка. Ала з'яўляецца прапагандыстам камсамольскага палітгуртка «Два светы — два юнацтвы», у якім займаюцца камсамольцы і моладзь саўгаса «Раванічы».

Выпускніца гістарычнага факультэта Святлана Сіманькова з'яўляецца зараз загадчыцай аддзела школ Чэрвеньскага камітэта ЛКСМБ і зарэкамендавала сябе як здольны арганізатар моладзі, выхавацель піянераў і школьнікаў.

Добрая слава ідзе ў нашым раёне аб выпускніцы матэматычнага факультэта Тане Барысевіч, якая працуе ў вёсцы Раванічы. Свой прадмет яна добра ведае і умела выкладае яго. Барысевіч з'яўляецца рэдактарам насценнай газеты, сакратаром педагагічнага савета школы, кіраўніком гуртка «Умелыя рукі».

Выпускніца філалагічнага факультэта Света Будай, якая актыўна ўдзельнічала ў танцавальнай самадзейнасці БДУ, працуе выхавацельніцай у Смілавіцкай школе-інтэрнаце. Яна кіруе танцавальным калектывам пры клубе гарадскога пасёлка Смілавічы.

Добрымі прапагандыстамі палітгурткоў у сетцы камсамольскай асветы сталі выпускнікі філфака Мікалай Вяргейчык, Валянціна Журчаненка, агітатарамі — Раіса Мануйленка, Рафаіл Шысцераў.

Пры Чэрвеньскім камітэце камсамола створаны маладзёжны клуб «Блакітны агеньчык», які арганізуе цікавыя вечары, дыспуты і іншыя мерапрыемствы. Актыўна ўдзельнічаюць у яго рабоце многія выхаванцы універсітэта. Багатыя традыцыі мінулага і гераічныя падзеі сённяшняга дня мы шырока выкарыстоўваем у выхаванні моладзі.

У раёне 70 сярэдніх і васьмігадовых школ і амаль столькі ж пачатковых. Мы запрашаем выпускнікоў універсітэта: прыязджайце пасля заканчэння вучобы ў наш раён. Тут вы знойдзеце работу па душы і самы цёплы прыём з боку чэрвеньскай камсамоліі. Чакаем вас, сябры!

Віктар КАВАЛЬКОЎ,
сакратар Чэрвеньскага сельскага камітэта ЛКСМБ, выпускнік аддзялення журналістыкі 1962 года.

„Фізіялагічная траўма“ на хімфаку

ФЕЛЬЕТОН

Размова пойдзе пра Івана Ласкова, студэнта 5 курса хімічнага факультэта. Як быццам, ён нічога такога не зрабіў. Нікога не збіў да смерці, бо Іван хлопец «хілы», як гавораць яго аднакурснікі. Ні з каго ён не насмяяўся, бо ведае, што смех — вельмі моцная зброя. Але ж...

Вакол гэтага «але» і паставім вушы сякерай. Вось купіў Іван касцюм. Чорны, як не ведаю што, з іголачкі, са стрэламі на штанах. І, як мае быць, прыйшоў на факультэцкі вечар са сваёй «дамай сэрца». Ільецца музыка, віхрацца лёгкія, як матылькі, пары. Акунуўся ў гэты «вір» і Іван. А на перапынку пайшло ўжо аб ім шушуканне: «Ці Іван гэта? Ай-ай-ай! Так перамяніўся. Нават з дзяўчынай прыйшоў». «Не, гэта не Іван,— казалі другія. — Быць не можа».

Аднак гэта той самы Ласкоў, які ўчора быў у латаных штанах, у замурзанай сарочцы і нячышчаных туфлях. Аб ім ужо і склалася такая думка, што ён не ўмее сачыць за сабой. Неахайны ён. Нагул, гэта сапраўды так. Пакуль сябры не «націснулі» на яго купіць касцюм, ён і хадзіў заўсёды абы як. Знайшліся грошы нават і на паліто. І цяпер Івана не пазнаць.

«А прыкрываўся беднасцю», — казаў хто-ніхто. Ну, гэта тыя, хто не ведаў, што ў Івана няма ні бацькі, ні маці. І хоць ён малады — яму ўсяго 22 гады — хлопец вельмі развіты. Піша вершы. Яго імя вядома кожнаму, хто цікавіцца паэзіяй. За гэта атрымоўвае ганаровую плату — ганарар. І вось, мабыць, у гэты час, калі я пішу пра яго фельетон, Іван піша свой яшчэ не скончаны навукова-папулярны раман.

Хлопец, як бачна, здольны. А адсюль вядзецца і рубель у кішэні. Мабыць, і шушукалі таму на вечары яго таварышы, калі ўбачылі Івана ў такім выглядзе.

Але — адно шушукаць, а зусім іншае — крыўдзіць чалавека. Сябры смяяліся з яго «фізіялагічнай траўмы», як ахарактэрызаваў былы факультэцкі камсорг Ігар Дзярбінскі. Ну, няхай Іван малы ростам, няхай, як некаторыя лічылі, не глядзіцца, калі ён побач з дзяўчынай. Але навошта закранаць чалавека за жывое?

З таго ўсё і пачалося. З гаркаты, мабыць, Іван часта куляў чаркі. Былі выпадкі, калі ён жлукціў хмель, як ваду. Безумоўна, тады трапляў у міліцыю. Так здарылася і 2 лістапада, калі яго падабралі работнікі міліцыі на Друкарскай вуліцы і даставілі ў выцвярэзнік. Але што гэта? На другі дзень Іван апрытомнеў, зноў напіўся і пабег у аддзел міліцыі даказваць сваю невінаватасць. І так «даказваў», што яго зноў былі вымушаны накіраваць у выцвярэзнік.

А вось яшчэ адна запіска з міліцыі. «Паведамляем, што 18 снежня 1963 г. грамадзянін Ласкоў Іван Антонавіч, студэнт 5 курса хімічнага факультэта БДУ... у 23 гадзіны 20 хвілін, знаходзячыся ў п'яным выглядзе, на трамваі заехаў у парк, а калі вадзіцель хацела высадзіць яго, апошні аблаяў яе. Пры дастаўленні яго ў аддзел міліцыі Ласкоў таксама паводзіў сябе недастойна».

За гэта Ласкоў «выкруціўся» грашыма — заплаціў дваццаць рублёў штрафу.

Гэтыя дзеянні студэнта сталі вядомы дэканату факультэта. Мы сядзім з дэканам Іванам Рыгоравічам Цішчанкам і гутарым пра Ласкова. Іван Рыгоравіч мае вялікі педагагічны вопыт. Ён некалькі разоў ужо размаўляў з Ласковым аб яго паводзінах. Не дапамагала. Ласкоў даваў абяцанні не паўтараць дрэнных учынкаў, але гэта былі пустыя словы.

Аднойчы, калі Ласкоў пакінуў сцэны універсітэта і падаўся ў літаратурны інстытут, рэктарат выключыў яго з універсітэта. У інстытут ён не паступіў і вярнуўся ў Мінск, вымаліў, каб яго прынялі зноў у БДУ. І, як раней, вучыўся добра і... працягваў парушаць паводзіны.

Аднойчы Іван, п'яны ўжо, трапіў у кафэ, там яшчэ дадаў. Але пільнае вока дружыннікаў прыкмеціла яго, і вытурылі Івана з кафэ. І зноў дарога ў выцвярэзнік.

Мне давялося пагутарыць з яго таварышам — Мялешкам (разам яны выпускалі насценную газету факультэта). Вось што Мялешка сказаў: «Любіць наш Ваня быць у цэнтры ўвагі. На сходах заўсёды бярэ слова. Гаворыць абы што, даказваючы сваё. Ганарлівы. Любіць кінуць жарт у чужы бок». Некалі за «бурнае» выступленне на сходзе яму прыйшлося нават даць суровую вымову па камсамольскай лініі.

Многія са студэнтаў хімфака, з якімі я гутарыў пра Ласкова, зыходзіліся на адным: хлопец ён добры, але бываюць зрывы, звязаныя з «фізіялагічнай траўмай»...

Гавораць, на каго бог, на таго і людзі. Людзі — яго аднакурснікі, студэнты хімфака. Насміхаючыся з яго, яны забываюць, што даводзяць чалавека да крайнасці. Чалавеку патрэбна дапамога. А руку ніхто яму не працягвае. Яму горка ад насмешак аднакурснікаў.

Вось так і жыве хлопец з «фізіялагічнай траўмай», як любяць казаць на хімфаку. Аднак гэта не тая траўма, аб якой ужо склалася думка, а траўма душы, траўма яго маралі. І, каб зусім чалавека не вывесці са строю, патрэбна хлопцу трэцяе плячо, плячо сябра. Патрэбна магутная сіла грамадскага ўздзеяння.

К. КАНУС.

ГУМАР

* * *

Маці трохгадоваму сыну:

— Пеця, ты што соўваеш усюды свой нос?

— Не, мама, толькі ў варэнне.

* * *

— Тата, наша мама добрая?

— Канешне, сынок. Яна ж так цябе шкадуе.

Малыш уздыхнуў:

— Марожанага таксама...

Прыязджайце ў край вялікай хіміі

Дырэктарам Жабінскай васьмігадовай школы Любаньскага раёна працуе Леанід Іванавіч Шырын. Ён паспяхова скончыў некалькі гадоў таму назад завочнае аддзяленне філалагічнага факультэта. У калектыве настаўнікаў сваёй школы Леанід Іванавіч карыстаецца заслужаным аўтарытэтам, вядзе вялікую педагагічную і грамадскую работу.

Любаньшчына — край вялікай хіміі. Тут працуе і працягвае будавацца Салігорскі калійны камбінат. У гутарцы з нашым карэспандэнтам Леанід Іванавіч прасіў перадаць прывітанне студэнтам універсітэта і пажаданні вялікіх поспехаў у вучобе. Ён запрашае выпускнікоў універсітэта на Любаньшчыну. Тут многія знойдуць сабе па душы вялікую і неабходную для Радзімы работу па выхаванню і навучанню маладога пакалення.

На здымку: Леанід Іванавіч Шырын.

Наша рэпліка Г. Круглову

Некалькі дзён таму назад мы са здзіўленнем слухалі па радыё выступленне студэнта вячэрняга аддзялення журналістыкі Германа Круглова аб рабоце нашага Клуба інтэрнацыянальнай дружбы. Па-першае, сам Круглоў выступаў перад слухачамі як «член праўлення Клуба інтэрнацыянальнай дружбы БДУ», хоць амаль два гады ўжо не з'яўляецца ім. Па-другое, а гэта мы лічым больш важным, ён аперыраваў фактамі паўтара-двухгадовай даўнасці, г. зн. тымі, якія былі вядомы яму тады, калі ён уваходзіў у склад КІДа. Ён прыводзіў імёны актыўных удзельнікаў КІДа (таксама тых, хто быў у ім два гады назад), а цяперашніх членаў Клуба, якія вядуць асноўную работу ва універсітэцкім маштабе, ніводнага не назваў. Ён расказваў аб мерапрыемствах, якія лічыў цікавымі (таксама два гады таму назад), хоць у апошні час КІД правёў шмат вечароў, сустрэч і іншых мерапрыемстваў, куды больш цікавых.

Вось мы і раім Г. Круглову з большай адказнасцю падыходзіць да выканання свайго журналісцкага абавязку. Такія ж метады работы, якімі ён карыстаецца цяпер, зусім не дастойныя для будучага работніка прэсы.

Члены Клуба інтэрнацыянальнай дружбы.

Поспех гімнастак

Адбылося першынство вну Мінска па спартыўнай гімнастыцы. Наша жаночая каманда заваявала першае месца, а мужчынская засталася на чацвёртым.

Майстар спорту Ларыса Кулік (3 курс фізфака) стала чэмпіёнкай горада. У спаборніцтвах па праграме кандыдатаў у майстры першакурсніца фізфака Рая Чэхава заняла 2 месца. Сярод першаразрадніц першынствавала другакурсніца біяфака Ала Кузняцова.

Рэдактар М. ІОСЬКА.

Адрас рэдакцыі:
Мінск, Універсітэцкі гарадок, галоўны корпус, 212. Тэл. 2-07-19.

Друкарня Белсаўпрофа.
АТ 02032. Тыр. 2000. Зак. 307.